

# Kohtuasi T-370/05

**Prantsuse Vabariik**

*versus*

**Euroopa Ühenduste Komisjon**

EAGGF – Tagatisrahastu – Ühenduse rahastamisest välja jäetud kulud – Veinisektor –  
Ümberkorraldus- ja muutmistoetus – Mõiste „toetuskõlblik maa-ala”

Esimese Astme Kohtu otsus (neljas koda), 10. september 2008 . . . . . II - 2243

Kohtuotsuse kokkuvõte

*Põllumajandus – EAGGF – Raamatupidamisarvestuse kontrollimine ja heakskiitmine –  
Ümberkorraldus- ja muutmistoetused veinisektoris*

*(Nõukogu määrus nr 1258/1999, artikli 7 lõige 4, ja määrus nr 1493/1999, artikkel 13; komisjoni  
määrus nr 1227/2000, artikkel 13)*

II - 2241

Ühenduse õigusnormid, täpsemalt määruse nr 1227/2000 (milles sätestatakse määruse nr 1493/1999 ühise korralduse kohta üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootmisvõimsuse puhul) artikkel 13, sätestavad otseselt, et liikmesriikide pädevuses on võtta vastu eeskirjad antava toetuse konkreetse reguleerimisala ja taseme kohta ning eelkõige sellised eeskirjad, millega nähakse ette kindlate summade maksmine, hektari kohta antava toetuse ülemmäär ja toetuse diferentseerimine objektiivsete kriteeriumide põhjal.

Kuna lisaks sellele ei ole „toetuskõlbliku maa-ala” mõiste ühenduse õigusnormidega määratletud, puudub õiguslik alus keelata liikmesriigil arvata põllupeenrad, s.o viinapuude viljelemise masinate läbisõitmiseks ja manööverdamiseks vajalikud külgmised ning puuderea lõpus asuvad alad maksete kindlaksmääramisel aluseks võetava pindala hulka.

Seda tehes ei ole viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmise siseriiklik süsteem tekitanud tegelikku ohtu, et ületatakse ühenduse rahastamise künnis määruse nr 1493/1999 artikli 13 tähenduses.

Nimelt esiteks on kulud, mida asjaomane liikmesriik viinamarjakasvatajatele makstavate summade kehtestamiseks arvesse võttis, tõepoolest tegelikud kulud, sest nende kohta kogusid andmeid piirkondlikud põllumajandusorganisatsioonid.

Teiseks võetakse kindlasummalise toetuse arvutamisel arvesse üksnes püsikulud, jättes nii kõrvale kõik viinamarjakasvatajatele tekkinud ühekordsed kulud, ning kindlasummalise toetuse tase kehtestatakse nii, et tagada, et kõige kõrgem kasutatav toetuse tase ei moodustaks rohkem kui 50% ühe istutuse kõige väiksematest kuludest.

Järelikult, kuna komisjon jättis ühenduse rahastamisest välja ühenduse eeskirjadega kooskõlas tehtud kulutused, siis on ta rikkunud määruse nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta artikli 7 lõiget 4.

(vt punktid 55–57, 71, 72, 81 ja 82)